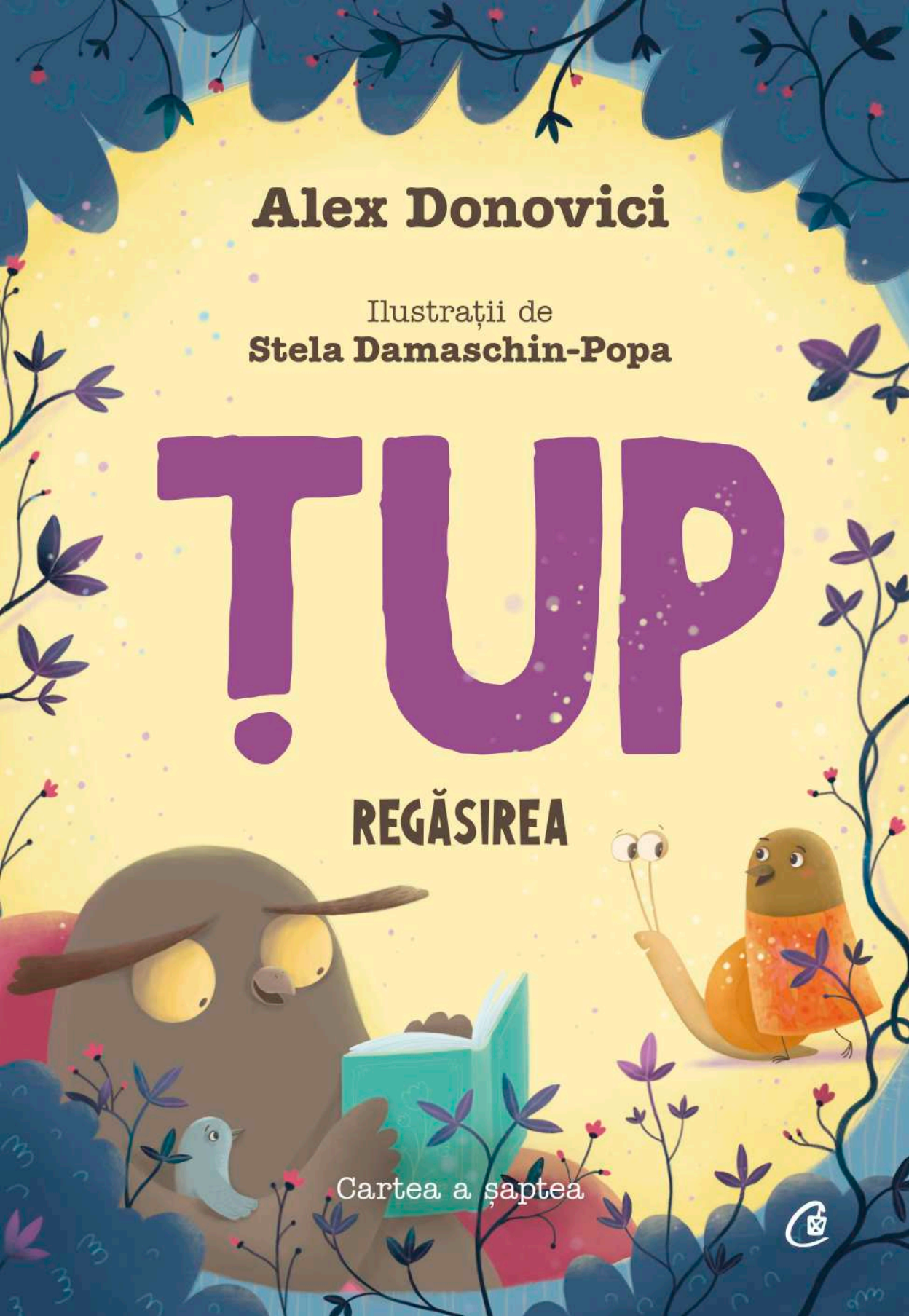
Alex Donovici

Ilustrații de
Stela Damaschin-Popa

ȚUP

REGĂSIREA

Cartea a șaptea

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

Puii pleacă pe drumul lor / 9

POC de dor și-amor / 14

Noul Gelu, de acum zis și Flagelu' / 20

Pe urmele lui Gelu / 28

Molipsiți / 33

La cucul Coo-Coo în cuib / 37

Prietenie pe muchie de cuțit / 41

Trei săptămâni mai târziu / 49

Trecutul se întoarce / 60

Povestea lui Buhu-Pădurii / 67

Cea mai mare amenințare / 83

Planul salvator / 95

PUII PLEACĂ PE DRUMUL LOR

Vara era pe cale să înceapă în pădurea lui Țup și a prietenilor săi. Natura își purta în continuare superba haină verde-crud primită de la primăvară, proaspătă, strălucitoare, îmbrățișată de lumină ca un copil care își trăiește fără griji cea mai frumoasă parte a vieții. Cel puțin, așa ar trebui să fie. Trecuse aproape un an de când pădurea clocotise și forfotise cuprinsă de „vraja“ influențerilor internetului. Sunt sigur că ții minte: mulți pui fuseseră în mare pericol după ce încercaseră să-i imite. Din aventurile de atunci, multe încheiate, din nefericire, la spital, învățaseră pe pielea lor că poate fi periculos să te iei după unii dintre „eroii“ lumii virtuale. Mai ales după cei care fac pe grozavii și vor să impresioneze cu orice preț. Puii erau mult mai atenți atunci când intrau în lumea mare și fără reguli a internetului, în care atâtea pericole pândesc nevăzute la doar un click distanță.

Acum, când începe povestea noastră, puii nu mai erau chiar pui. Vedeți voi, viața zboară cu alt ritm în pădure, se trăiește cu altă viteză, mult mai mare decât cea din lumea oamenilor. Acolo, în pădure, copilăria trece la fel de repede ca o mașină de curse, iar micuții sunt nevoiți să se maturizeze brusc. Azi sunt pui, mâine nu mai sunt. Se desprind devreme de părinți, de multe ori prea devreme. Ies din umbra lor ocrotitoare și, cu picioare încă nesigure sau aripi fragile, își încep propriul drum în viață prin sălbăticia pădurii. Și așa se face că puii se cred mari pe când încă n-au prea multă experiență. Dornici să-și trăiască viața cât mai independent, ei cred că știu cum funcționează lumea. Cred că îi cunosc rapid toate pericolele și că nu mai au nevoie de grija și de sfaturile părinților. Deși ar mai avea atât de multe de învățat...

Din această cauză apăruseră, de ceva vreme, mici neînțelegeri în mai toate familiile cu pui mărișori. Părinții se purtau cu ei ca și cum ar fi fost tot mici-mititei, din dorința de a-i învăța și de a-i apăra, dar ei, deja mărișori, voiau să facă ce doresc, când doresc și cum doresc, nu ce le cereau părinții. Așa că prin mai toată pădurea se auzeau tot felul de discuții:

– Georgică Iepurică, hai mai repede la masă! Avem morcovi proaspeți!

– Nu, mamă, nu mi-e foame acum, mai târziu! Și nici nu-mi plac morcovii!

– Trebuie să mănânci ceva, e ora mesei, nu vrei să fii sănătos?

Sau:

– Cătălina Vulpina, te rog să-ți faci ordine în vizuină! E dezastru aici!

– O să fac! Mai încolo…

Sau:

– Ți-ai terminat temele, Doruleț Ursuleț?

– Nu încă…

– Te rog să te ocupi de ele!

– Mai stau un pic, pe urmă…

Sau:

– Iar ai stat toată ziua cu ochii în telefon, Klaine Lupulaine! Ia mai lasă telefonul ăla, lasă Pik-Pokul și Forestgramul și citește mai bine o carte!

– Cărțile sunt plictisitoaaaaare!

Și tot așa – ați prins ideea. Pentru puii mărișori, părinții deveneau un pic prea cicălitori și insistenți, tocmai când ei voiau să-și trăiască mai mult și mai mult propria viață, fără sfaturi la tot pasul. Prietenii deveneau tot mai importanți și cel mai bine se simțeau cu ei ori cu colegii de la școală. Cu prietenii nici nu existau reguli și cicăleli toată ziua, ci numai voie bună, așa că, firește, puii își doreau să fie mai des cu

ei, iar cercul de prieteni și părerea lor deveneau tot mai importante!

Chiar și așa, în fiecare seară, înainte de a adormi, puii și părinții încă se îmbrățișau și își urau noapte bună. Iubirea dintre ei rămăsese la fel de mare.

Lăsând la o parte aceste *foarte mici* neînțelegeri, în acel început de vară era liniște în pădure. Parcă prea multă pentru pădurea în care se întâmplaseră atâtea lucruri până atunci... Viața curgea lin, netulburat, pentru toată lumea. Sau nu? Iată că, în adâncul pădurii, într-o mică cochilie, un suflet uriaș trăia o dramă chiar mai mare decât el. O dramă chinuitoare, mare cât Universul însuși.

POC DE DOR ȘI-AMOR

Melcul Fulger era îndrăgostit.

Într-un început de seară din acel început de vară, retras în cochilia lui, Fulger oftă din adâncul sufletului:

– Ooooofffffff!

Ofta pentru cine știe a câta oară. Nu se putea abține. Era îndrăgostit lulea de Strombi, domnișoara-melc de mare care-i furase inima în Lumea Nouă. Se întâmplase în timpul lungii călătorii cu balonul, când el, Țup, curcanul Gelu și Buhu-Pădurii o ajutaseră pe Hope, puiuța de urs polar, să-și reîntâlnească părinții.

O văzuse pe Strombi o singură dată, dar îi fusese de-ajuns! Diafana domnișoară-melc ieșise grațios din valurile înspumate ale oceanului și-i răpise iremediabil inima. Trecuseră doi ani de atunci, iar Fulger n-o putea uita. Ooooo, nu! Cum ar fi putut să-i uite zâmbetul ghiduș și glasul cristalin care-i răsplătise cu hohote zglobii de râs înflăcăratele versuri de dragoste? Poate mai țineți minte că, pentru o scurtă perioadă, Fulger nu reușise să vorbească altfel decât în versuri. Se lovise la cap și se dereglase nițel…

Când se despărțiseră, melcul îi promisese domnișoarei că-i va scrie. Și se ținuse de cuvânt! Îi trimisese nu mai puțin de o sută patruzeci și șapte de scrisori, iar acum tocmai o scria pe a o sută patruzeci și opta. Era încurajat de faptul că Strombi îi răspunsese de fiecare dată cu multă căldură, nu numai din politețe. Era evident că și ea simte ceva pentru el, își spunea melcul…

Cu vârful limbii prins între dinții din față și cu ochii bulbucați de concentrare, vișiniu la față și ud leoarcă de emoție, Fulger era hotărât s-o invite la o a doua întâlnire. Mai ales că, de la o vreme, se ajungea mult mai ușor în Lumea Nouă, cu ajutorul cocorilor care zburau des acolo. Melcul își negociase deja un bilet și obținuse un preț foarte bun pentru o călătorie în ciocul unui cocor, ba chiar și cu trei gustările incluse! Mai avea nevoie doar ca Strombi să-l invite la ea, în rest era pregătit trup și suflet. Așa că, pentru a o convinge, Fulger își punea din nou sentimentele pe un petic de hârtie. Oftă din nou…

– Oooooffffff!

Și scrise așa:

„Celei mai frumoase moluște care a existat vreodată pe fața Pământului și în adâncul oceanelor, celei mai fine creaturi care, cu grația ei, poate transforma în Paradis chiar și o băltoacă de noroi în care se

tăvălesc porcii mistreți, celei mai încântătoare făpturi care din prima clipă mi-a fript inima pe jarul dragostei și mi-a ciuruit sufletul cu săgețile înroșite în foc ale iubirii, superbisimă ființă, dacă nu ne vedem în curând, o să fac POC de-amor și-am să mor de al tău dor.

VREI SĂ NE REVEDEM?“

Mulțumit de această a o sută patruzeci și opta scrisorică și convins că răspunsul lui Strombi va fi „Da, vreau să ne revedem!“, Fulger o puse în plic și dădu zor la cea mai apropiată cutie poștală a pădurii. Plin de speranță, strecură plicul prin fanta subțire. Terminase prima sa mare provocare a zilei.

Îl aștepta cea de-a doua provocare: de fapt, una de care se ținea zi de zi. De când hotărâse s-o invite pe Strombi la o (re)întâlnire, Fulger făcea sport. Foarte, foarte multă mișcare. Pentru că dimineața și până după prânz era profesor și bibliotecar la școala din pădure, își făcea antrenamentele pe înserat. Voia să fie în mare formă atunci când Strombi urma să-l revadă. Și de ce?

Vai… Când se gândea la prima lor întâlnire, lui Fulger îi venea să intre cu cochilie cu tot într-o altă cochilie și într-alta și tot așa, să nu-l mai vadă nimeni niciodată. De rușine!

La prima lor întâlnire, purtase o haină care îi acoperea întregul corp, făcută din material gros, ca de izmene. Curcanul Gelu însuși i-o croise ca să-l protejeze de frigul din Antarctica. Da, ajunseseră și pe acolo… Dar întâlnirea cu Strombi avusese loc pe malul oceanului din Lumea Nouă! Iar până acolo, hăinuța-izmenuță i se îmbibase cu apă, i se umflase ca un burețel și prinsese tot nisipul de ea. Închideți ochii și imaginați-vă cum arăta Fulger la prima sa întâlnire cu Strombi. Ca un pufuleț tăvălit prin sare și piper, și cu o cochilie în spate. Un cârnat cocoșat! Rușinat de înfiorătoarea amintire, dar și pentru că se îngrășase nițeluș în ultimul an, melcul alerga câte zece kilometri în fiecare zi. O distanță impresionantă chiar și pentru un om, darămite pentru un melc.

Vă amintesc că un melc obișnuit merge doar în jur de un kilometru într-o săptămână, și asta dacă nu face nici măcar o pauză. Însă știm cu toții că Fulger este un melc excepțional.

Înainte de a începe lunga alergare, melcul își făcea mereu încălzirea. Ca nu care cumva să se aleagă cu vreo entorsă și să nu mai poată să ajungă la Strombi. Acum, tocmai își dezmorțea mușchii gâtului, când auzi o voce cunoscută:

– Ce faci, văru’ meu?

Își opri încălzirea surprins. „Văru' meu"? Și-și întoarse ochii telescopici spre...

Vai!

Spre o pereche de picioroange zdravene, încălțate cu șosete flaușate albe și șlapi albaștri, din cauciuc. Deloc stilul lui, ba dimpotrivă. Fulger era adeptul stilului elegant. La școală purta joben! Ba chiar și vestuță de mătase cu ceas de buzunar! Îngrozit de o asemenea priveliște, melcul ridică ochii spre posesorul șosetelor în șlapi și nu mică îi fu mirarea când îl văzu pe...

NOUL GELU, DE ACUM ZIS ȘI FLAGELU'

Gelu. Curcanul Gelu. Bunul său prieten cu care se certa și se împăca de vreo douăzeci de ori pe zi. Deși, știm toți prea bine, certurile lor înfocate se consumau întotdeauna repede și întotdeauna se încheiau cu declarații de veșnică prietenie. Fulger îl admira pe Gelu pentru numeroasele lui calități, dar nu se sfia nici să-l certe în gura mare pentru unele miiici defecte. În plus, își salvaseră viața unul altuia de câteva ori, iar asta îi legase pentru totdeauna.

Acum, Gelu rânjea spre Fulger, foarte schimbat. Nu mai purta deja celebra lui fustă de curcan-prinț scoțian. Nici mărgelele roșii nu-i mai stăteau țanțoș pe piept, ci erau ascunse sub un hanorac negru, larg, cu o glugă ce-i atârna pe spate. În locul fustei purta o pereche de pantaloni strâmți, aproape mulați pe picioroange, dar cu turul atât de scurt, că aproape îi cădeau de pe… popou. De pe dos. Îi ajunseseră aproape sub fund, de i se vedea partea de sus a chiloților

În Pădure stă să înceapă vara și totul pare liniștit. Cei mici învață de zor, melcul Fulger scrie scrisori de-amor, iar curcanul Gelu se ferchezuiește zilnic cum numai el știe. Asta până când printre ei își face apariția Coo-Coo, o pasăre misterioasă, cu ochelari de soare, hanorac, șlapi și moț alb în creștet, iar puii din pădure o găsesc cool, chiar foarte cool.

Încet-încet, puii își petrec tot mai multe seri și chiar nopțile în compania lui Coo-Coo și, fără știrea părinților, încep să pufăie puturoasele pufăielnice. De aici și până la temutul Smog mai e doar un pas...

CURTEA VECHE

curteaveche.ro
ISBN 978-606-44-1821-0